

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

CRÓNICA RELIGIOSA

havia, en un convent de Dominicos de Fransa, un frare molt aixerit.

Un dia va trobar la manera d' obrir la caixa de la comunitat qu' estava plena com tripa de pare prior.

S' entén, plena de diners en metàlich y de valors del Estat.

Lo bon frare va agavellar tot lo que va poguer, y trayentse 'ls hàbits per poder corre millor, sense en-trabancarse, va desapareixe, dedicantse à la bona vida.

Y dich à la bona vida, no perque al convent la tingués dolenta, sinó per alló que diu lo refrán: «Val més ser auell de bosch que de gavia.»

La comunitat al veure's robada, va donarne part al jutje y à la policia, sense sospitar que l' autor del robo pogués ser un frare.

Va circularse la nota dels titols sustrets, y un dia que 'l frare anava à cambiarme alguns à casa de un banquer, aquest va entretenirlo ab bonas paraulas y entretant va enviar avis al comissari de policia. Resultat, que poch moments després lo frare calavera ja era à la garjola, ahont va confessar lo delicte que li imputavan.

Constituhit lo tribunal y segut lo frare en la banqueta dels acusats, entre una concurrencia àvida d' emocions, lo delinqüent va regoneixe que havia espanyat la caixa del convent y que se 'n havia endut una forta suma.

Seguidament va compareixe 'l pare Lefevre, superior de la comunitat, citat com à testimoni.

Escóltin lo que va dir: esco'tin y assòmbrinse: «Ignoro, senyor president, lo que pensan los homes respecte à l' acció del pare Brochand y la pena que la lley imposa à lo que, segons vosaltres, constituheix un delicte; pero jo crech que en lo cas present se tracta d' una acció sense importancia.

»Es cert que nosaltres, al notar lo robo, varem donar part de la numeració dels valors que 'ns havian sigut sustrets; pero varem ferho perque creyam que qui 'ns havia robat era un seglar. Si haguessem pogut presumir que havian passat à mans de un religiós, nos hauriam guardat bè de pendre semblant determini, perque, segons lo reglament de la nostra casa, quan un frare pot apropiarse 'l diner contingut en la caixa de la comunitat, no delinqueia.

»Aquest modo d' obrar, per censurable que sembli, no constituheix furt ó robo, tal com las lleys humanas los difineixen. ¿Qué ha fet al cap de vall lo pare Brochand? Ha pres depressa y bruscament la part que li correspon de un tresor que pertany à tots los pares;

perque 'ls recursos que possehim son propietat comú de tots los religiosos, perque en fi, 'l dret canònic...»

Lo PRESIDENT: «¡Basta! No sè qué tenim que veure aqui ab lo dret canònic. Conech lo dret penal, y no permetré que 's digui qu' emportarse 'ls diners d' una caixa, de nit, y valentse de claus falsas, no siga robar.»

Lo PARE LEFEVRE: «Senyor president, protesto...»

Lo PRESIDENT: «¡He dit que basta!»

He traduhit textualment de la *Gaceta dels Tribunals* los precedents párrafos, que son en certa manera un tractat complet de mónita fraresca respecte à la comissió de delictes tant graves, com son los de robo.

Fins are, apropiarse de lo que pertany als deus, constituheix un delicte penat per las lleys.

Pero 'ls frares tenen una lley distinta. «Lo qu' es de tots es d' un sol, y aquest pot pèndreu sempre que li dongui la gana.» Bèn clar ho ha dit lo pare Lefevre: «Un frare pot apropiarse 'l diner contingut en la caixa de la comunitat, sense delinquir: si varem donar part del robo era perque 'ns creyam que qui 'ns havia robat era un seglar.»

Ab aquesta moral de goma elástica y ab una mica de bona voluntad, quedarà regonegut lo dret al robo. Bastará que 'ls lladres s' imaginin que 'l mon es un convent: que tota la humanitat forma una sola familia; que lo qu' es de tots es d' un tot sol, y arriba. Lo demés ho farán las unglas de cada individu.

Y encare dirán dels convents! Escombréu los de sobre la terra. Governants: trayeu d' una vegada aquests focos permanents d' immoralitat y escàndol!

» Dos suavos del exèrcit francès van anar à las ayguas de Bareges per compte del Estat à curarse las resultas de unas feridas que 'ls impossibilitavan l' us de las camas.

Y van curarse. Ja se 'n tornavan ab las crossas al coll, quan al passar alegrement per un poble immediat à Lourdes, van trobar un capella.

—Noys, va dirlos aquest: ¿voleu guanyar cinquanta franchs per barba?

—¿Qu' hem de fer? van dir aquestos.

—Tornar à ser coixos per vinticuatre horas. Vindréu à Lourdes ab mí, y entre la multitud de devots que visitan aquell santuari, 'us ficaréu à la piscina, y al sortirne saltant y ballant, aniréu à penjar las crossas al altar de la Verge.

—Tracte fet, digueren los suavos.

—Tracte fet, respongué 'l capella.

La comedia va realitzar-se tal com s' havia combinat. Los dos suavos coixejant y gemegant van introduhirse en la piscina, van pendre un curt bany, van elevar la vista al cel com si dirigissen una pregaria à la miraculosa Verge, y van sortir del aygua més aixerits que un parell de péssols, llensant las crossas y brincant d' alegria, entre 'ls crits de la multitud qu' exclamava:

—¡Miracle! ¡Miracle! ¡Que vingan los incréduls à presenciari aquests portentos!

Lo capellá, entretant, posava un paperet embolicat en la mà de cada suavo.

Després aquests van obrirlo, y en lloch dels 50 franchs convinguts, no van trovarni més que 15.

—Aquest mestre 'ns ha estafat, digué un d' ells.

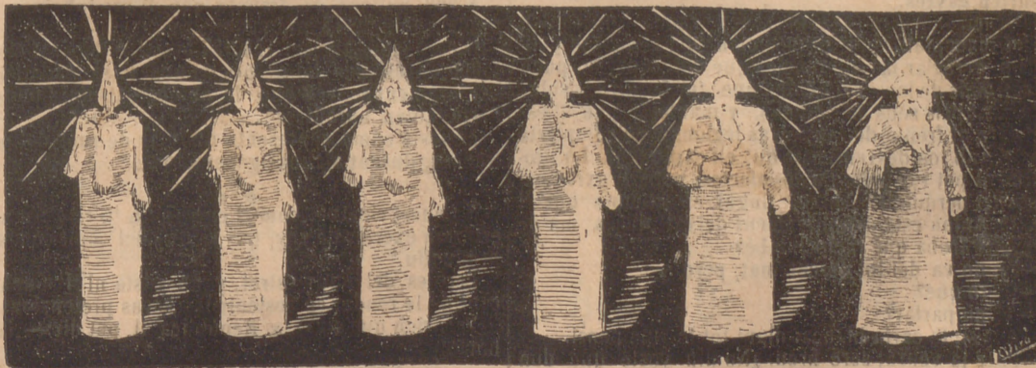
—¿Donémli una pallissa? digué l' altre.

—Ja está dit.

Y ab las mateixas crossas van estobarli las costellas. Escàndol é indignació. Los suavos van explicar la farsa à tothom que volgué sentirlos, y 'l capella exclamava entre gemech y gemech:

—Aixis vos haguessiu quedat coixos per tota la vida, que no m' haúriu pogut atrapar.

TRANSFORMACIÓ

Si Dèu es igual que llum, no crech que ningú s' admirí de que hi haja un mal pensat que 's pensí que vè del ciri.

SANFAYNA POLÍTICA.

L' Alejandro al últim fuig
y abandona la Bulgaria,
lo princep Napoleon
demana perdò á son pare,

don Carlos está sufrint
la darrera calipandria
y en Sagasta prossegueix
fent càlculs per 'llá á la Granja.